Întotdeauna vederea are parte de recunoștința ochilor

On Martie 13, 2023

Ceea ce te însuflețește este ceea ce observi la tine atunci când ținta ta este expansiunea realității spre validarea unei creații remarcabile.

Şi de data aceasta vremea a fost total nefavorabilă: ploaie și lapoviță. Abandonul era o alternativă plauzibilă, era un fel de acoperire necesară retragerii din fața răspunderii pe care mi-o asumasem înaintea semi-maratonului, unde am vrut să mă clasez pe o poziție fruntașă. Nuanțele cele mai subtile ale stărilor sufletești care mă încercau în acel moment, mai ales starea de cugetare a sinelui care încerca parcă să migreze într-un tablou cu un aspect fabulos și real, își proiectau puterea de afirmare într-un univers bizar și neliniștitor, făcându-mă să mă simt la fel de dezorientat precum eroul unui roman scris de G. Wells:

"Eram doar o jucărie în voia întâmplării. Aveam, în sinea mea, certitudinea absolută că eram implicat într-un proces de maturizare provocat de cea mai profundă cunoaștere de sine pe care mi-o permitea propulsarea creației mele într-un nou orizont. M-a cuprins o stranie convingere că, în afară de grotescul legilor, formelor și fenomenelor neregulate ale naturii, aveam în fața mea întreaga balanță a vieții omenești în miniatură, întreg jocul de instincte, rațiune și destin în cea mai simplă formă a sa."

Într-adevâr. Ceea ce am experimentat în timpul semi-maratonului, pe o vreme nasoală, era creația unui artist care se întrece cu el însuși. N-o să spun c-am fost demoralizat atât cât a durat această întorsătură a situației, n-o să spun c-am pierdut din mine acea calitate a artistului de a vedea o lume în culori dincolo de temporalitatea obscurității, în lumina palidă a unei dinamici, a unei transformări permanente care dezvăluia parcă finalul cusut cu ață albă a neverosimilului. O să spun doar atât: dispoziția sufletească a alergătorului din mine a fost reacția pictorului în fața unei opere de artă, numită abstract: "o întoarcere spre mine însumi într-o lume anapoda".

Leadership: Contextul în care te afli încearcă să-ți spună ceva despre o creație aflată la limita interiorului cu exteriorul, în măsura în care trebuie să recuperezi pașii făcuți într-o direcție greșită?

Îmi spuneam că totul o să fie în regulă, că totul vine și trece, până și cel mai mic sentiment de amărăciune putându-se transforma într-un joc de culori și forme pe care artistul genial le aranjează într-un mozaic menit a spori expresivitatea imaginilor care-l reprezintă, care-l fură și îl țin captiv în povestea lor, de partea cealaltă a ploii torențiale. Ceea ce nu era deloc amuzant pe vremea aia cenușie. Da, știu asta, știu bine că însăși contextul în care mă aflam încerca să-mi spună ceva despre o pictură care invită la o activitate de creație, făcându-mă să mă simt ca și când aș fi împărțit un desen în zeci, sute de alte desene mai mici. Dar la fel de bine știam că pictura se află la limita interiorului cu exteriorul.

Nu doar atât. Încercând să recuperez nenumărați pași făcuți într-o direcție greșită, cu toate însușirile unei simțiri trecute printr-un *Sartanopmys Sytlucsas Amhes*, o simțire care mă făcea să privesc cu alți ochi ceea ce este în jur, am realizat cât de mult contează să las totul în urmă, așa cum a fost. Şi să mă concentrez doar asupra prezentului cenușiu, plin de incertitudine, aruncându-mă mai degrabă într-o agitație neobosită unde sufletul nestingherit părea desprins dintr-un ecou al faptului că orice aspect al lumii reale distruge totul în afară de un tablou în care culorile se contopesc pe toată suprafața.

Un tablou care nu este echilibrat creează un sentiment de neliniște, nu-i așa? Şi tocmai în acest tablou mi-am integrat existența pentru a imortaliza un moment extras din eternitatea

unui univers lăuntric ascuns, pentru care și o singură clipă înseamnă un Nesfârșit. Era ca un fel de experiment mental, fiindcă tabloul nu gestiona organizarea vizibilului într-un imaginar capabil să mă ajute constant în momente dificile, și în acest caz singura mea ieșire dintr-un decor plin de noroi, hopuri și bălțoace, era să mă las în voia gândurilor.

Leadership: Poți să te observi în ipostaza unui artist care luptă pentru realizarea unui decor plin de sens, încât să schimbi designul integral al unui tablou abstract mai mare?

Secunde, minute inabordabile, prețioase, din timpul meu omenesc, care se împuținau văzând cu ochii, mă făceau să simt culoarea din interiorul unei pensule care acoperă toate tipurile de pictură. De vină era vremea ploioasă care m-a determinat să accelerez doar pe coborâre, nu și pe urcare. În mod evident, confundasem ecourile propriei mele respirații sacadate, anapoda, reci, cu amestecul de vapori proveniți dintr-un amestec de vopsele și lacuri pe care natura parcă le ilustra într-un tablou viu, cu precădere într-o imagine artistică ce traducea, poate, un fel de luptă interioară de care nu poți să scapi cu una, cu două.

Desigur, niciun observator n-a ajuns până acum atât de departe încât să observe un alergător ca mine în ipostaza unui artist care luptă pentru realizarea unui decor plin de sens, imaginativ, generos, încât să schimbe designul integral al unui tablou abstract mai mare. Nu degeaba mi-a trecut prin minte posibilitatea renunțării, trădarea propriei mele credințe într-o amenințare constantă: abandonul.

Oare abandonul unui univers în expansiune ar fi putut să provoace o dilatare supărătoare a lumii mele imaginare? Fiindcă în artă, la fel ca în running, există o lege constantă: *"ceea ce te însuflețește este ceea ce observi la tine atunci când ținta ta este expansiunea realității spre validarea unei creații remarcabile".*

Are sens, nu-i așa? Stilul în care mi-am pictat parcursul până la linia de final este destul abstract, îndeosebi fiindcă am imaginat și am creat sub puterea impresiilor de moment, a stărilor prin care treceam, lăsând culorile și decorul să transmită ceva din imaginea personalității unui alergător de excepție care știe să-și evalueze sensibilitatea înainte să-și demonstreze unicitatea valorilor atletice.

Dacă dorești să te inspiri exclusiv din artă trebuie să faci față provocării de a decide în ce direcție trebuie să te îndrepți, încât imaginea care te reprezintă să-ți fie aproape de suflet.

Întotdeauna vederea are parte de recunoștința ochilor dacă țin cont de faptul că imaginea pe care sufletul meu a derulat-o pe tot parcursul semi-maratonului este rezultatul viziunii unui artist excepțional, și la fel de bun sportiv, care știe să înfățișeze în fiecare împrejurare frumosul etern, frumosul îmbrățișat de trăirile bine ascunse în interior.

De fapt, așa stau lucrurile în artă: emoția naturală, stârnită de o anumită împrejurare, nu trece în operă ca atare decât dacă se află sub imboldul provocării de a dărui o experiență de neuitat.

Source: https://neculaifantanaru.com/intotdeauna-vederea-are-parte-de-recunostinta-ochilor.html